

En hälsning från oss på

ABRIGO

Rainha
Sílvia

Mars 2018

Kära Abrigovänner,

Äntligen går vi här i Sverige mot ljusare tider och kan börja drömma om en vår och en sommar. I Brasilien och på Abrigo går man mot höst och vinter med behagligare temperaturer efter en sommar med mycket hög värme och kraftiga skyfall, som på många platser i Rio ledde till översvämningar och katastrofer.

I Brasilien pågår som många av er vet något av en religiös revolution. Katolska kyrkans makt har länge varit stor i Brasilien. Även om inflytandet är fortsatt stort, så minskar medlemsantalet drastiskt. Många identifierar sig inte längre med Katolska kyrkan och väljer därför att lämna. De allra flesta som lämnar gör det dock för att bli medlemmar i någon av de tusentals Pingstkyrkor som finns i landet. Det har ritat om både det religiösa landskapet såväl som det politiska. Pingstväckelsen har fört med sig snabba förändringar. För drygt 30 år sedan tillhörde bara några procent av befolkningen till Pingstkyrkorna, idag gör en tredjedel av befolkningen det.

I tider av ekonomisk och social oro tenderar ofta spänningar inom samhället att öka. Detta sker nu i Brasilien, inte minst ökar den religiösa intoleransen. När portugiserna kolonialiserade Brasilien och sedermera tog miljoner afrikanska slavar över Atlanten gjorde man det med brutalitet och likgiltighet. Katolicismen var den enda tillåtna religionen. Slavarna gömde sin religion genom att utvecklade afro-brasilianska religioner, där man blandade katolicismen med religioner från hemländerna, såsom Yoruba, Fon och Bantu. Dessa utvecklades till det som idag kallas *Candomblé* och fortfarande lever kvar med tydliga inslag i den brasilianska religiösa kulturen. Det är också denna grupp som hårdast attackeras nu. De snabbt växande Pingstkyrkorna har i flera fall pekat ut de afro-brasilianska inslagen som avgudadyrkan. Detta har lett till våld och förföljelse mot *candomblistas*, som utövarna kallas. Under 2017 rapporterades attacker mot närmare 100 afro-brasilianska tempel bara i den västra del av Rio som kallas Baixada Fluminense, en av Rios våldsammaste och mest marginaliserade regioner.

Pastorer ser sin mission och sitt arbete som frälsning för knarklangarna. Många väljer att lämna gängen. Men många andra stannar kvar, där de mitt i den enorma våldsamheten förlitar sig på en Gudstro för beskydd och för förlåtelse av synder. Det är svårt att höra och förstå knarkbanditer som talar om att "Gud skyddar oss" och med "Guds hjälp" så ska de fortsätta styra sin kåkstad med våld och terror. Inte sällan är det just dessa gäng som står för attackerna mot de afro-brasilianska templen.

Knarkgängens makt är stor och en våldsutsatt har ofta svårt att ringa polisen. Det kommer med alla sannolikhet leda till repressalier från gänget, samtidigt som polisen väljer att inte åka till vissa områden i kombination med en total rättsröta i det juridiska systemet gör den fattige kåkstadsinvånaren rättslös på många sätt.

Vi fick ytterligare ett bevis på vilket hårt och orättvist samhälle Brasilien är genom den internationella hjälporganisationen Oxfams rapport som visade att de sex rikaste brasilianerna äger lika mycket som halva befolkningen, alltså hundra miljoner människor. Ett hisnande exempel på hur stor koncentrationen av rikedom är och hur orättvisorna växer. Samtidigt växer också fattigdomen åter, efter år av tillväxt och framtidstro.

Situationen för Brasiliens fattiga kvinnor är tuff och den förvärras på många sett. Vid universitetet i Pará i norra Brasilien gjordes för en tid sedan en stor undersökning om kvinnors rättigheter i Brasilien. Bland annat konstateras att Brasilien har fjärde flest gifta 15-åriga flickor i världen. Studien förklarar det med att det för många

swish

Stötta oss gärna
med en gåva via
Swish:
904 04 52

är det enda sättet att fly våld och fattigdom. Att finna en partner blir ett sätt att överleva. Inte ett val, utan den enda till buds stående möjligheten. Detta ser vi ofta på Abrigo, på olika sätt. För ensamstående mödrar som ofta saknar utbildning blir hoppet om en tryggare framtid kopplat till att träffa en man. Att drömma om det är det inget fel, men tyvärr riskerar det ofta leda till beroende och ojämlikhet. Därför vill vi vägleda till självständighet och självförsörjning. Då är chansen större att träffa en partner och bygga en relation byggd på ömsesidighet och jämlikhet.

På Abrigo förbereder man sig nu för besök från den norska fackorganisationen Lederne. De hade under 2017 en tävling bland sina medlemmar för att rekrytera nya medlemmar. Den som lyckades rekrytera flest vann en resa till Brasilien och överlämna en gåva om 50 000 kronor till oss på Abrigo! Ledernes trogna och långvariga stöd betyder mycket för oss och det är en glädje att få välkomna dem till Abrigo. Vi välkomnar alltid besök och vill gärna att våra givare ska få se verksamheten.

För egen del är detta det sista rundbrev jag författar som Insamlingsansvarig för Abrigo. Efter sju år i Abrigos arbete går jag nu vidare till nya utmaningar. Det har varit en glädje att vara en del av Abrigos arbete och jag har uppskattat kontakten med er givare. Det engagemang som finns för Abrigo är fantastiskt och på alla sätt inspirerande!

Med många hälsningar

Stockholm den 15 mars 2018

Kalle Larsson

Insamlingsansvarig

Minnes- och högtidsblad

Många väljer att stötta oss genom en gåva i samband med en högtidsdag eller till minne av en avliden. Gå in på vår hemsida, eller ta kontakt med oss, så får du snabbt fram ett hyllnings- eller minnesblad till önskad adress.

Maila info@abrigo.se eller ring 0769- 036 023. Alternativt: Anna Andréén, tel: 0340 – 661309, Ragnhild Johansson tel: 0524-23005

Med stöd från:
 lederne
Vi bygger gode ledere

Samhällets olycksbarn

Trettonåriga Cristiane befinner sig på flykt tillsammans med sin mamma och sina tre syskon. Cristiane är äldst och hennes yngste syskon, Carlos, är tre år gammal. För några månader sedan kom de till Abrigo, efter att ha bollats mellan ointresserade myndigheter och kommundienstjänstemän. Vi chockades över hur familjen hade behandlats. Det blev ytterligare en sorlig påminnelse om människors ondska och likgiltighet och om ett samhälle som glömmet och ignorerar sina mest utsatta. Det är en familj som levt i samhällets marginaler, utan kontakt med varken myndigheter eller omvärlden. Misären och utanförskapet har blivit vardag. Anledningen till att de håller sig gömda är ett allvarligt brott – men det är inte Cristiane som är skyldig. Hon är offret, det sista i en familjekedja av upprepat

elände. Här berättar hon sin egen historia. Det är en berättelse om olycka och misär som går i arv. Vi har bytt ut hennes namn och vissa detaljer, för att skydda henne och hennes familj. Vi bifogar inte heller några bilder på dem. De bor hos oss och börjar så smått blicka framåt, på den första plats där de mött trygghet och omsorg.

Mitt liv

Min mamma blev föräldralös när hon var två år. Då dog hennes mamma, min mormor, av hjärtförslamning. Hennes pappa hade dött redan innan hon föddes. Han var knarklangare och blev skjuten i en uppgörelse med andra banditer. Så min mamma och hennes syskon fick bo hos sin mormor. Det var nog inte större ordning där och ingen av dem gick i skola. Min mamma är analfabet, precis som jag och mina syskon. Det är inte något man tänker på så ofta. Det bara är så. Det finns ju inga tidningar eller vägskyltar där vi bott. Men nu börjar jag tänka på det och jag vill så gärna lära mig läsa och skriva. Det är viktigt att kunna.

Jag kommer inte ihåg min pappa, han försvann när jag var två år och lämnade min mamma att ta hand om mig och min lillebror. Vi hade ingenstans att bo, så hon fick ta den man som kunde erbjuda tak över huvudet. Det är i alla fall vad hon brukar säga själv. Här föddes min andre bror, Jean. Min styvfar var full för det mesta, han slog mamma och oss barn. En dag då han var på väg hem och var väldigt berusad blev han påkörd av en buss. Han dog direkt konstaterade polisen. Det var väl ingen av oss som saknade honom. Men nu var vi hemlösa igen. Vi bodde på gatan till dess mamma hade fått tag på en ny man som vi kunde få bo hos. Han var mycket äldre än mamma, mer än dubbelt så gammal. Han hade inget eget hus, men bodde i ett rum vid områdets *boca de fumo* (det är där gängen i kåkstaden säljer sina droger) – det var hans uppgift att hålla koll på narkotikalagret och slå

larm om poliser eller folk från ett annat banditgång närmade sig. Han var ett slags vakt, kan man säga. Så där fick vi bo. Jag förstod väl inte alltid vad alla människor gjorde där och varför det så ofta komma dit höga människor och vi såg väldigt mycket vapen.

Det var väldigt mycket bråk i området. Det gick inte en vecka utan att man såg folk ligga skjutna i området runt omkring. Om det var jobbigt? Det är konstigt, men man vänjer sig vid sådant. Att se blod och skadade människor. När mamma hade flyttat ihop med João de Ègua, han kallades så, blev hon uppsökt av hans förra fru. Hon varnade mamma och berättade att han ofta slagit henne och att han till och med gett sig på barnen och att man inte kunde lita på honom när det gällde barnen. Men mamma ville inte lyssna, hon trodde att kvinnan bara var avundsjuk. Vi levde på pengar som banditerna stack till João när det gjort en bra affär. Tyvärr stack de hellre till honom droger, och han var nästan alltid påverkad, och efter ruset kom baksmällan och då kunde han bli väldigt aggressiv.

De första övergreppen

Jag var elva år då han gav sig på mig första gången. Mamma var borta på något städjobb och hade lämnat mina småsyskon hos någon granne och sagt åt mig att städa och hålla reda på João, som låg och sov. Sedan ropade han på mig. Jag minns att jag gick in i rummet, och han tog tag i mig. Och sedan höll han mig hårt och slet av mig kläderna. När jag gjorde motstånd gav han mig en örfil. Han våldtog mig. Efteråt tog han en kniv och höll den mot min hals och gjorde ett litet snitt så det rann ut blod. Sedan sa han, att om jag berättade för någon skulle han skära av mig halsen. Han brukade berätta om att han gjort det med en man under ett bråk en gång, så jag visste att han

menade allvar. Jag var livrädd för honom för jag visste att han kunde bli så våldsam och arg. Jag hade ju sett hur han hanterade de som köpte droger av honom.

Så höll det på över ett år. Varje gång när mamma var borta. Jag kunde bli väldigt arg på henne, för jag tyckte att hon borde förstå att något var fel. Varför reagerade hon inte på att jag blev alldeles hysterisk när hon lämnade mig ensam med honom? Kanske ville hon inte se, eller förstå.

Vägen till Abrigo

Sedan hände allt väldigt snabbt. Ibland brukade vi gå till kyrkan med mamma. Det var en kvinna från församlingen som bodde alldeles i närheten och brukade komma förbi och fråga om vi inte skulle gå med till kyrkan. En dag sökte hon upp mamma och berättade om att hon misstänkte att jag utsattes för övergrepp. João var inte hemma och kvinnan och mamma ropade på mig. Och när de sedan frågade mig, så berättade jag allt. Mamma bröt samman, men grannen såg till att jag kom till en läkare. Han konstaterade inte bara att jag hade varit utsatt för övergrepp, men också att jag var gravid. Jag hade mått illa i flera veckor, men jag visste ju inget om sådant. Och så blev det en polisanmälan. Det var hemskt. Mamma och jag fick sitta i flera timmar och klockan var över elva på kvällen då blev vi inkallade och vi förstod varför vi fått vänta. Där vid bordet tillsammans med polisen satt João, som nekat till allt och nu ställdes jag mot min styvfar som hotat döda mig. När jag såg honom blev jag helt förstenad och kunde inte säga någonting. Polisen försökte tvinga mig, men jag kunde inte få fram ett ord. Och så blev han släppt och vi fick en utskällning av polisen. De trodde inte på oss. Eller så brydde de sig inte. Det är så många människor som tror att de kan behandla mig och mina syskon och min mamma som om vi inte var värda någonting alls.

Men vid utgången var det en polis som viskade till oss att vi skulle söka upp en kvinnojour, och dit kom vi på natten; jag och mamma och mina tre syskon, och nästa dag fördes vi i all hemlighet till Abrigo. Här har jag fått så mycket hjälp. Sjuksköterskan Rachel har varit med när jag var på sjukhuset och haft sånt tålamod med mig och förklarat allt. Och Washington som är en riktig advokat har varit med hos domstolen. Och då var det ingen som skrek och var arg på mig.

João de Ègua har försökt ringa mamma, men han vet inte var vi bor. Han lät rädd i telefonen, banditerna tycker inte om när andra begår övergrepp och har förklarat att han skall dödas. Det är så de skapar rättvisa. Han vill att jag skall ta tillbaka allt. Men det kan jag ju inte göra.

Vad ska hända med oss nu?

Varken jag eller mina syskon kan läsa och skriva, men nu har det ordnats så Matteus och Karen från den där gruppen som ni på Abrigo kallar för Framtidspojkarna och Framtidsflickorna kommer varje dag och ger mig

lektioner. Jag vill gärna vara med i gruppen sedan, det låter som något bra, att vara en Framtidstjej. Att sätta ihop bokstäver är lätt och jag kan redan skriva mitt namn, men jag undrar om jag någonsin kommer att lära mig att räkna. Men Matteus och Karen har sånt tålamod med mig och säger båda två att det tar tid i början men att det kommer gå fort sedan.

De har också börjat prata med mig om allt möjligt som kan vara bra att veta. Att jag borde ha ett id-kort, som visar vem jag är. Vi har inte haft någonting sånt. Inte mamma heller tror jag.

Idag skall jag på en ny läkarundersökning. Man kan redan se på min mage att jag är gravid. Men det känns överkligt att där finns

ett barn. Jag försöker inte tänka på det och får ta en dag i taget. Vi har en psykolog här som heter Roberta, hon

hjälper mig mycket, med henne kan jag prata om det som hänt och allt annat. Det är jobbigt att prata med henne och tänka på mitt liv. Men det känns bättre när jag får göra det. Hon säger till mig att jag har ett långt liv framför mig och att jag måste bearbeta det som varit. Det känns skönt när hon säger att det inte är mitt fel. Nu vill jag bara vara här på Abrigo, i lugn och ro. Få början skolan och slippa se droger och våld.

Berättat för och nedtecknat av de anställda på Abrigo.

Översatt och sammanställt av Kalle Larsson

Insamlingsstiftelsen för Abrigo Rainha Sílvia

Plusgiro 90 40 45 - 2 | Bankgiro 904 - 0452 | Swish 904 04 52

info@abrigo.se | www.abrigo.se | facebook.com/AbrigoRainhaSilvia | tel: 0769- 036 023

